

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1155

04.05.2025 (136)

Hitler i krig: Hva skjedde *egentlig*?

av A.V. Schaerffenberg

Del 2

Kapittel 1: Hvem startet egentlig krigen?

Den som svinger krigsfakkelen i Europa, kan ikke ønske seg noe annet enn kaos."

Adolf Hitler, 3. august 1939

Selv om han av alle konvensjonelle historikere anses som eneansvarlig for andre verdenskrig, var det en rolle som Adolf Hitler var fullstendig uegnet til, både personlig og ideologisk. Som menig soldat under første verdenskrig var han vitne til sine nære kameraters voldsomme død, og selv ble han utsatt for et ulidelig sennepsgassangrep som nesten kostet ham synet. Fire år ved fronten brakte ham ansikt til ansikt med skyttergravskrigens ubeskrivelige redsler, en opplevelse han aldri ønsket gjentatt for seg selv eller sine landsmenn.

Etter våpenhvilen utviklet han nasjonalsosialismen, hvis sentrale prinsipp er å bevare den ariske menneskeheten. Hitler lærte at alle hvite mennesker, uavhengig

av deres individuelle nasjonalitet, er brødre og søstre av samme rase. Krig mellom ariere er derfor en broderkonflikt, og må unngås. I krig, klaget han, er de beste individene de soldatene som mest frivillig gir sitt liv for sitt land, og dermed utarmer samfunnet gjennom tapet av dets mest verdifulle medlemmer. Etter at han ble valgt til tysk rikskansler, var det ikke militariseringen, men den sosiale fornyelsen av landet som var Hitlers største lidenskap. Kulturreformer fascinerte ham spesielt, og han ønsket å bruke resten av livet på å fornye de tyske byene. Da krigen kom, betraktet han den som en avledning fra sin egentlige interesse, og han beklaget ofte at han ikke var mer lykkelig opptatt med å realisere offentlige arbeidsprosjekter. Som han forklarte flere ganger selv under konflikten: "Jeg er en ivrig byggherre, men en motvillig general", en bemerkning som neppe karakteriserer den rollen som "verdenserobrer" som fiendene hans tildelte ham.

Hitler var imidlertid svært interessert i internasjonale forhold, særlig når det gjaldt den sovjetiske trusselen. Det tredje riket og det fascistiske Italia skulle sammen fungere som en sentral "akse" som de andre kontinentale folkene kunne samle seg rundt og styrke den mellomeuropeiske ryggraden. Det keiserlige Japan skulle demme opp for kommunismens utbredelse i Asia, mens en allianse med Storbritannia skulle kombinere verdens største sjømakt med den mektigste hæren, den tyske Wehrmacht. På denne måten ville den sovjetiske kolossen implodere uten at det ble nødvendig med krig. Slik håpet han.

Men da det ikke lenger var mulig å unngå fiendtligheter, tok Hitler ansvar. Hans førstehåndserfaringer fra Vestfronten mer enn tjue år tidligere hadde gitt ham en skolering som ingen formell militær utdanning kunne gi ham. Dessuten ble hans politiske kampanjer i etterkrigstiden - med sin gjentatte vektlegging av masseaksjoner - i seg selv gjennomført som felttog. Men Adolf Hitlers naturlige begavelse var utvilsomt den viktigste faktoren i hans lederskap som den største krigsherren i det 20. århundret, kanskje gjennom alle tider. De mange eksemplene på hans overlegne evner som nevnes i denne historien, understreker Hitlers ubestridelige status som andre verdenskrigs fremste strateg og leder. Typisk blant disse var hans egen plan for den avgjørende erobringen av Fort Eben Emael i Belgia, uten hvilken hele vestfelttoget ikke ville ha vært mulig, og hans egenhendige redning av de tyske hærene tidlig på vinteren 1941, da hele østfronten var på randen av et nært forestående sammenbrudd. Disse og mange flere militære bragder var uten sidestykke, og det er umulig å forestille seg at noen annen leder, verken på aksemaktenes eller de alliertes side, skulle ha klart å gjennomføre dem.

Det betyr ikke at han aldri gjorde noen feil. Som Hitler sa om seg selv like før den vellykkede invasjonen av Frankrike våren 1940: "Mr. Churchill erklærte nylig i en radiosending at han har talt 16 feil jeg har begått så langt i denne krigen. Han tar feil. Jeg har gjort minst dobbelt så mange feil som jeg er klar over! Men hvis

Churchill og hans tilhengere bare har begått én feil, så er den langt verre enn noen annen jeg noensinne har begått, nemlig da de startet denne krigen som uansett utfall uunngåelig må ende med oppløsningen av det britiske imperiet."

Hitlers alvorligste feil, som han sent innrømmet, var at han stolte på den tyske generalstab. Fordi han var en mann av sitt ord, kunne han ikke forestille seg at noen andre, særlig ikke en tysk offiser, ville handle vanærende. Likevel hvilte ansvaret for det endelige nederlaget i 1945 først og fremst på noen tyske generaler, den verste flokken av forrædere som noen gang var blitt påført et land. I motsetning til sine vestallierte kolleger var Hitler ikke født med en sølvskje i munnen. Rikdom, sosial status, politikk som vanlig og personlig makt eller prestisje - de samme tingene som F.D.R. og Churchill var besatt av - frastødte ham. Mens Roosevelt minglet med New Yorks finanselite i Hyde Park, solgte en fattig Hitler sine akvareller i Wien for noen få floriner. Senere, da Hitler risikerte livet som navnløs soldat på vestfronten, sendte Churchill, fra tryggheten i Londons innenriksdepartement, tusenvis av australiere til meningsløs massakrering på Gallipolis strender, og Stalin var ransmann i Tsar-Russland.

Hitler har så lenge vært forbundet med det verste tyranni verden har sett, at den som får vite sannheten om hans styre, alltid blir forbløffet. Å se ham i sammenheng med hans egen samtid klargjør mye. Frem til slutten av første verdenskrig var Tyskland styrt av et foreldet monarki. Da det gikk over, ble landet splittet mellom selvutnevnte marxister som bare så på Tyskland som en fotskammel for Sovjetunionen, kapitalistiske konservative som var mer interessert i å bevare sin rikdom enn sin rase, og kabaretdemokrater som velte seg i 20-tallets "herlige dekadanse". Kort sagt, Tyskland hadde rett og slett ingen tradisjon for godt styresett.

Da Hitler ble rikskansler, hadde han ikke noe fortilfelle å bygge en fornuftig administrasjon på, men det kaoset som overvældet nasjonen, skrek etter å bli erstattet av en ny offentlig orden. De eneste alternativene han sto overfor, var autoritært styre eller sosial oppløsning. Riktignok var han en av historiens mektigste menn, men ikke på grunn av sin regjeringsmakt eller de væpnede styrkene han hadde til rådighet, men på grunn av sitt folks overveldende hengivenhet. Ingen annen person var mer elsket av sine medborgere. Han regjerte heller ikke uten deres samtykke. De hadde tross alt valgt ham til makten som deres lovlige representant. Etterpå rådførte han seg alltid med dem om sine viktigste beslutninger i fredstid gjennom folkeavstemninger, der de ble bedt om å stemme for eller imot hans politikk. Disse folkeavstemningene, som ble overvåket av internasjonale kontrollkommisjoner, noen av dem fra land som var fiendtlig innstilt til Tyskland, viste at 90 % av velgerne godkjente det nasjonalsosialistiske regimet og mer til, som oftest i den øvre delen av denne prosenten. Av de 2,94 millioner stemmene som ble avgitt ved valget i Sudetenland 4. desember 1938, gikk for eksempel 2,64 millioner stemmer

(98,8 %) til NSDAP. Tidligere samme år, da Hitler spurte det østerrikske folket om de ønsket å bli en del av Det tredje riket, svarte 99,7 % bekreftende.

Ingen demokratisk politiker i verden, verken før eller siden, har noen gang hatt en slik oppslutning. Det er forståelig at deres dyptliggende hat mot denne ekstremt populære mannen bunnet i personlig sjalusi. Roosevelt, Churchill, Clinton, Bush og alle de andre jødernes frontfigurer kunne aldri oppnå mer enn en brøkdel av den støtten Adolf Hitler fikk fra *sine* medborgere. Hvis demokrati er "folkestyre", så var han en "demokrat" i ordets egentlige betydning. Som han selv spurte: "Hvor finnes det et lignende 'demokrati' i andre land? Hvor ellers har folk og ledelse, nasjon og regjering smeltet så fullstendig sammen og stått hverandre så nær?" Likevel, som Føreren gjorde det klart i sin "bordtale", betraktet han Det tredje rikets populistiske stat som en bro til en tenkt raseautoritær republikk etter modell av den amerikanske grunnloven med dens innvandrings- og naturaliseringslover, som han beundret så sterkt. Tragisk nok ble denne frihetsvisjonen tilintetgjort av utlendinger som foretrakk masseødeleggelse fremfor politisk frihet.

Kanskje er det ingenting som bedre illustrerer forskjellene mellom aksemaktenes og de alliertes ledere enn en sammenligning av gavene de utvekslet under krigen. I anledning sin 59-årsdag i 1942 mottok Mussolini fra Hitler et vakkert innbundet, komplett sett med verkene til Friedrich Nietzsche, den store 1800-tallsfilosofen. Samme år sendte Franklin Roosevelt Winston Churchill en kasse bourbon til bursdagen *sin*.

Bare seks år før landet hans erklærte krig mot Det tredje riket, svarte Churchill på spørsmål fra en reporter fra *London Times* om hva han syntes om Adolf Hitler, at hvis England noen gang ble rammet av katastrofer som dem som overvældet Tyskland, ville han be til Gud om at en genial mann som Føreren skulle lede det britiske folket mot dets frelse. Enda mer forbløffende er det at Churchill i det foregående tiåret hadde forfattet en lang artikkel for Londons prestisjetunge *Illustrated Sunday Herald* (8. februar 1920), der han beskrev kommunismen som et morderisk tyranni ledet av jødiske terrorister, hvis revolusjoner må utryddes nådeløst uansett i hvilket land de dukker opp.

I det samme tiåret erklærte han: "Det er den siviliserte verdens plikt å gjenerobre Russland. Sovjet representerer ikke Russland. De representerer et internasjonalt konsept som er helt fremmed og til og med fiendtlig innstilt til det vi kaller sivilisasjon. Å vinne over Russland, militært og moralsk, ville være en for tung oppgave for seierherrene fra første verdenskrig alene, og siden vi må gjøre det, vil vi gjøre det sammen med Tyskland. Tyskland kjenner Russland bedre enn noen andre. Det vil være den store mulighet for henne. Ingenting er mulig i Europa uten Tyskland; alt er mulig med Tyskland." Men da Hitler grep "den store muligheten" til å angripe Russland, fordømte Churchill ham som en "aggressor" og sendte mili-

tær hjelp til sovjeterne som han hevdet å forakte.

Til tross for disse forvirrende inkonsekvensene fortsetter konvensjonelle historikere, som ignorerer hans antikommunistiske og til og med antijødiske uttalelser som ble publisert mindre enn tjue år før andre verdenskrig, å hylle ham som en av det 20. århundrets mest berømte helter for hans kompromissløse motstand mot Adolf Hitler og alt den tyske lederen stod for. Kanskje kan Churchills kontrære personlighet forstås i sammenheng med hans livslange kamp mot alkoholisme. En av hans mest minneverdige replikker kom som svar til et kvinnelig parlamentsmedlem, som bittert klaget over at han brakte det ærefulle organet i miskreditt ved ofte å opptre i beruset tilstand. Han unngikk behendig problemet hun reiste, og erklærte: "I morgen skal jeg være edru. Men De, madame, vil fortsatt være stygg!"

I et lignende møte ble han oppsøkt av lady Astor, som nylig hadde fått øynene opp for omfanget av hans skurkestreker: "Hvis jeg var din kone", sa hun til ham, "ville jeg putte gift i whiskyen din!" "Og hvis jeg var din mann", vendte han seg mot henne, "ville jeg drikke den!"

Selv hans beste venn, Franklin Roosevelt, omtalte ham kaustisk som "den fordrukne bumsen". Da Sumner Welles besøkte den britiske statsministeren sommeren 1940, skal han ha funnet ham i en usammenhengende, alkoholisert tåke. En medvirkende årsak til hans emosjonelle ustabilitet kan ha vært Churchills politisk problematiske herkomst, som han forsøkte å holde hemmelig. Hans mor var Jenny Jerome, en amerikansk jødinne. Når Franklin Roosevelts jødiske bakgrunn i tillegg trekkes inn i den øverste allierte ledelsen, blir dens raseidentitet og opphavet til det uutslettelige Hitler-hatet tydelig.

Churchills personlige oppførsel overskred riktignok ofte grensene for eksentrisitet, på grensen til galskap, som for eksempel hans vanvittige forkjærlighet for å gå med kvinneundertøy og naken ekshibisjonisme. Under et besøk i Washington D.C. i 1942 konfronterte han for eksempel en forskrekket F.D.R. helt naken, og forklarte bare: "De skjønner, herr president, jeg har ingenting å skjule for Dem!" Ved en senere anledning ble statsministeren så følelsesmessig overveldet av synet av britiske bombefly som fløy lavt over ham under et treningsoppdrag, at han tok av seg alle klærne og løp skrikende naken over tamarakken til stor forbløffelse for de forsamlede RAF-offiserene og flyselskapenes direktører. Offentligheten fikk selvsagt ikke vite om slike beklagelige hendelser før lenge etter 1945, av hensyn til nasjonal sikkerhet og moral.

Men Churchills drivkraft var en patologisk lidenskap for krig og den menneskelige ødeleggelsen den fører med seg. På konferansen i Casablanca sa han til Roosevelt at fremskritt bare kan gjøres i krigstid; i fred er det bare selvtilfredshet som gjelder, hevdet han. Dr. Goebbels så Churchill som det 20. århundrets motstykke

til grekeren som brente det vakre Dianatempleet i Efesos i 356 f.Kr. bare for å udødeliggjøre seg selv; statsministeren var "en ødeleggelsesfaktor". Han vil helt sikkert gå inn i historien som Europas Herostratus, som bare er i stand til å forevige sitt navn ved å ødelegge det som mange generasjoner har bygget opp gjennom flere århundrer" (17. mars 1945).

Langt fra det idealiserte bildet av Churchill som en forsvarer av etisk oppførsel, var hele hans karriere bygget på list og umoralsk manipulasjon. I juni 1941 fikk han for eksempel Sir William Stephenson, sjefen for den britiske etterretningstjenesten i Nord-Amerika, til å overlevere det amerikanske utenriksdepartementet et brev som angivelig var forfattet av major Elias Belmonte, og som beskyldte den bolivianske militærattacheen i Berlin for å stå bak et komplott som gikk ut på å styrte LaPaz-regjeringen med Hitlers hjelp og opprette en nazistisk marionettstat i Sør-Amerika. Selv om brevet var fullstendig oppdiktet av Stephenson, ble det ukritisk godtatt som autentisk av den amerikanske pressen og Roosevelt-administrasjonen, noe som førte til at den uskyldige bolivianske majoren ble avskjediget i vanære og fikk hans villfarne landsmenn til å erklære krig mot Tyskland.

Bolivias tyske befolkning ble deretter internert i de neste fire årene under forhold som søramerikanske fengsler er beryktet for. I mellomtiden var det egentlige målet med Churchills bedrag å gi F.D.R. enda en ferdig unnskyldning for å oppildne den amerikanske opinionen mot Det tredje riket. Like i hælene på denne propagandasuksessen forfalsket Stephenson et "hemmelig nazikart" som beskrev Hitlers planer om å innta Sør-Amerika i detalj. De konstruerte avsløringene i dette perfide dokumentet ble slukt med hud og hår av den amerikanske presidenten.

Ti år tidligere, på begynnelsen av 1930-tallet, var Winstons politiske karriere på hell. Spillegjeld pådratt av Randolph, hans udugelige sønn, truet med konkurs og tap av hans elskede landeiendom Chartwell. I desperasjon meldte han seg inn i "Focus", en hemmelig organisasjon bestående av et dusin tidligere politikere som hadde mistet sine trygge jobber under depresjonen, og som var fast bestemt på å gjenvinne dem på alle mulige måter. Jødene var klar over at disse arbeidsløse "statsmennene" ville si eller gjøre hva som helst for å komme tilbake til makten, og de fisket ut flere ikke-jødiske stråmenn fra "Focus" som frontfigurer for sin planlagte ødeleggelse av Tyskland. Deres største fangst var Winston Churchill.

Fra 1936 ble "Focus"-folkene rikt finansiert av den amerikansk-jødiske kongressen, London Board of Deputies of British Jews og avdelingspresidenten, styreformannen i British Shell, Sir Bernard W. Cohen. De betalte Churchill 50 000 pund for å drive agitasjon mot Hitler, som han, som nevnt ovenfor, beundret personlig. Churchills rykte som prostituert for anti-nazistiske saker vokste. Seks år

senere sa han til Franklin Roosevelt at han var "gift med den sionistiske politikken".

I 1938 fikk Winston 800 000 dollar av den adlede jødiske plutokraten Sir Henry Starchos, som hadde mistet sine monopoleiendommer i Østerrike etter *Anschluss*. Hans oppgave var å fordømme landets union med Riket, til tross for internasjonalt kontrollerte folkeavstemninger, der det store flertallet av østerrikerne stemte for å slutte seg til Tyskland. Samme år sendte regjeringen i Praha den prokommunistiske utenriksministeren Jan Masaryk til London med to millioner pund til "Focus" og ordre til medlemmene om å styrte Neville Chamberlain, som tsjekkerne mente var for ettergivende overfor Führeren. Tyskerne fikk vite om Churchills aksept av utenlandske penger og informerte Chamberlain like før München-avtalen, noe som var en av grunnene til at den endte i Hitlers favør. Men Churchills nye, lukrative karriere som innleid talerør for jødiske agendaer var sikret.

Under den såkalte "London Blitz" ble Churchill hyllet av den allierte pressen for å ha stått mannhaftig ved det engelske folkets side, delt farene og vanskelighetene og oppmuntret dem til å følge hans personlige eksempel på trassig mot. Faktisk visste den britiske etterretningstjenesten i god tid på forhånd om alle tyske flyangrep, og i all hemmelighet videresendte de informasjonen til Churchill, som alltid flyktet til sitt private tilfluktssted på landet. Ingen andre klarte å unngå blitzten via denne hemmelige fluktruten. Etter at "alt klart" hadde lydt, snek han seg tilbake til London, der han spankulerte foran nyhetskameraene mens han gestikulerte en *V-for-seier* mudra med sine to tykke, sigarflekkete fingre og mumlet trassig: "Vi kan ta det!"

Om ettermiddagen 14. november 1940 hadde han nettopp kjørt ut av London for å unngå Luftwaffes forventede retur, da en hemmelig rapport fra kodeknekkerne hans informerte ham om at bombeflyenes neste mål i stedet ville være Coventry. Da Churchill kom tilbake til hovedstaden, stilte han seg trassig opp på taket av hovedkvarteret sitt og utfordret ikke-eksisterende nazister på himmelen med knyttet neve til ære for journalister og fotografer. Bilder av statsministerens ukuelige mot ble stilt ut over hele verden, mens Luftwaffe bombet Coventry langt borte.

Som et eksempel på hans avskyelige likegyldighet når det gjaldt den britiske sivilbefolkningens lidelser, fikk Churchill natt til 10. mai 1941 beskjed om at et spesielt kraftig flyangrep mot London forårsaket kaos uten sidestykke. Selv sier han: "Siden jeg ikke kunne gjøre noe med det, gikk jeg inn i mitt private kinorom, hvor jeg koste meg med å se en film av Marx Brothers." Man kan lure på hva London-borgerne som kjempet for livet i undergrunnsbanestasjonene, ville ha syntes om Churchill hvis de hadde visst at han i mellomtiden satt og fniste av en jødisk-amerikansk film i den luksuriøse tryggheten på sitt landsted på landet.

I juli 1944, med et svekket rike mindre enn et år unna nederlag, beordret

Churchill et miltbrannangrep på den tyske sivilbefolkningen. De skrekkslagne generalene hans overtalte ham til ikke å begå massedrap bare ved å minne ham på at Hitler helt sikkert ville slå tilbake, og med rette sende V-1-flybomber bevæpnet med giftgassstridshoder mot London. Det tok dem en måned med argumenter for å overbevise ham om at han måtte oppgi planene om et arisk folkemord. Som han senere klagde: "De parsons som var blant mine generaler, har hindret meg i å gjennomføre dem". Hvis hans miltbrannangrep hadde blitt gjennomført, ville praktisk talt alt levende på det europeiske kontinentet ha blitt utslettet, inkludert innbyggerne i alle allierte og nøytrale land.

Til tross for all sin forkjærlighet for blodsutgytelse var Churchill, i tillegg til å være en fysisk feiging, en svært dårlig militarist. Under første verdenskrig sendte han som sjef for Admiralitetet tusenvis av australske infanterister i døden i en dødsdømt invasjon av Tyrkia. Gallipoli-fiaskoen var ikke bare et nederlag, men en alvorlig ydmykelse for de allierte mot tyrkerne, som ville ha gitt enhver annen øverstkommanderende livsvarig avskjed. Churchill var imidlertid mer en slu politiker enn en militær leder, og tjuefem år senere var han tilbake ved makten igjen. Han gjentok sin tabbe i en langt større skala av død ved å om dirigere de alliertes strategi, mot formaningene fra både britiske og amerikanske rådgivere, til det han insisterte på var "Europas myke underliv".

Titusener av allierte soldater falt i et italiensk felttog som forlenget krigen unødvendig og aldri førte til noen strategisk suksess. Etter nesten to år med lidelser og nedslakting satt de angloamerikanske styrkene fortsatt fast i Italia da Tyskland kapitulerte, takket være Churchills forsikringer om at de ville "oppnå et raskt gjennombrudd inn i Østerrike" i 1943. Ralph Edwards, direktøren for Storbritannias marineoperasjoner, som arbeidet tett sammen med Churchill gjennom hele krigen, beskrev ham som "uten tvil en av historiens verste strateger" (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 103).

Churchills kunstig bevarte rykte som århundrets største engelskspråklige taler er bare en del av hans vedvarende falske image. Hans rørende radiosendinger oppfordret britene til å kjempe, holde ut og dø i krigen han lenge hadde forberedt for dem. Mye takket være disse inspirerende sendingene holdt det britiske folket ut under de verste omstendigheter i seks lange år, der en halv million av dem mistet livet. I løpet av hele denne tiden skjulte han nøye de mer enn generøse fredstilbudene Hitler hadde gitt Storbritannia. Han skjulte også den virkelige identiteten til den berømte stemmen som engelskmenn og -kvinner ble forledet til å tro tilhørte deres heroiske statsminister. Mange av de sølvtunge sendingene som ble tilskrevet ham, ble i virkeligheten talt av Norman Shelly, en radioskuespiller som ble valgt ut på grunn av sin evne til å imitere Churchill ved anledninger der han var for full eller bakfull til å snakke offentlig.

Den vedvarende offentlige fremstillingen av Winston som en forkjemper mot diktatur er i strid med hans ofte uttalte ambisjon om å skape en "verdensdiktator", slik han foreslo for Roosevelt 20. mai 1943, som for alltid ville frata sin egen franske allierte enhver militærmakt og redusere de få tyske overlevende fra krigen til en evigvarende slavestatus. Den globale makten skulle begrenses til det britiske imperiet, USA og Sovjetunionen. Roosevelt var enig, med den eneste forskjellen at tittelen "moderator" ville være mer politisk akseptabel.

Churchill levde til en overmoden alderdom, ble overvektig på luksuriøse festmåltider, skrev sensurerte, selvopptatte historier og malte dusinvis av malerier som er like amatørmessige som de er glemte. Da døden endelig inntraff i 1965, etterlot han seg instruksjoner for en prangende begravelse, som blant andre utslag av stormannsgalskap spesifiserte at alle kraner langs Themsens bredder skulle senkes når den overdimensjonerte kisten hans fløt forbi. Som i Shakespeares *Stormen* kunne hele det britiske folket i det øyeblikket ha utbrutt: "For en tredobbel idiot jeg var som tok denne drukkenbolten for en gud, og tilba denne dumme tosk!"

I likhet med Churchill var F.D.R. en mester i PR. Han visste hvordan han skulle innnynde seg hos velgerne som deres "medamerikaner", og hans regelmessige radiosendinger, de såkalte "fireside chats", var nøye iscenesatt for å understreke hans ydmyke, hjemmekoselige "eplepai"-personlighet. Hitler og nasjonalsosialismen interesserte ikke F.D.R. det minste før i 1937. Det var valgår, og den glatte politikerens var redd for at han kunne ende sitt offentlige liv som president i én periode. Fire år tidligere hadde han entret Det hvite hus med storslåtte forsikringer om at han ville gjøre slutt på den store depresjonen. Men de demokratiske programmene hans, som var gjennomsyret av korrupsjon, førte ikke til noe som helst, og den nasjonale arbeidsledigheten var fortsatt på vei oppover. Som Føreren sa om Roosevelt: "Hvis hans økonomiske politikk hadde fortsatt på ubestemt tid i fredstid, er det ingen tvil om at den før eller senere ville ha brakt denne presidenten til fall, til tross for all hans dialektiske kløkt."

F.D.R.s karriere var helt klart avhengig av landets økonomiske helse. Han innså til slutt at den eneste måten å få landet på fote igjen på, var å få fart på produksjonen, og den raskeste metoden var massiv våpenproduksjon. For å rettferdiggjøre at amerikanske fabrikker ble omgjort til våpenfabrikker, måtte det imidlertid foreligge en alvorlig trussel eller i det minste en illusjon om en slik trussel. Som en ny fiende var Tyskland et passende skremsel. Jødene som dominerte amerikansk presse og filmindustri, var henrykte over å kunne tjene som Roosevelts mest hengivne propagandister. Sammen med Roosevelts alarmistiske retorikk skapte en overflod av antinazistiske Hollywood-filmer og en nådeløs avisagitasjon mot Hitler etter hvert et nasjonalt hysteri som var så stort at en invasjon virket nært

forestående. I dette kunstige klimaet av frykt kunne presidenten presse sine oppblåste militærutgifter gjennom en kongress som var skremt av velgernes uro. Og ved å skape et ramaskrik om den dødelige trusselen Nazi-Tyskland (som ikke var større enn Texas) utgjorde mot USA, lyktes presidenten med å avlede oppmerksomheten fra den langvarige og forverrede depresjonen han ikke klarte å løse.

Selv om hans panikkartede våpenproduksjon begynte å stimulere den nasjonale produksjonen, er våpen ferskvare som må brukes, ellers ruster de og blir foreldet av teknologiske fremskritt. Derfor trengte Roosevelt krig. Gjennom sin flytende agent i Europa, William C. Bullitt, ga han hemmelige løfter om at politikerne i Warszawa kunne regne med en væpnet intervensjon fra de allierte hvis de provoserte frem en militær konfrontasjon med Det tredje riket. Polakkene ble lurt til å tro at de kunne fråtse i en billig vunnet seiersfest, og utløste fiendtlighetene (som beskrevet nedenfor), noe som slo tilbake på dem på verst tenkelige måte. Men da krigen i Europa brøt ut, fikk Roosevelts planer om å delta et alvorlig tilbakeslag på grunn av nasjonale meningsmålinger, som viste at det store flertallet av amerikanerne var motstandere av at USA skulle delta i noen krig, med mindre de ble angrepet med overlegg. Som den fullendte politiker han var, drev han en energisk valgkamp på en populær "fredsplattform" foran presidentvalget i 1941.

I mellomtiden manøvrerte han kontinuerlig for å provosere Hitler til å erklære krig mot USA ved å gi krigsskip til Royal Navy, sende forsyninger til England på amerikanske lasteskip eskortert av destroyere fra den amerikanske marinen og til og med direkte bistå britiske militære operasjoner. Et av de mest åpenbare eksemplene var *Bismarcks* posisjon, som et PBY-sjøfly fra den amerikanske marinen meldte over radio til britene, som tidligere ikke hadde vært i stand til å finne den, slik at de kunne senke det tyske slagskipet med store tap av menneskeliv. Samme måned som Roosevelt ble valgt av velgere som var overbevist om at han var fast bestemt på å holde landet utenfor den europeiske konflikten, ga han marinen sin ordre om å "skyte på aksemaktenes krigsskip når og hvor de enn befant seg". Dette var langt mer enn alle andre brudd på den amerikanske nøytraliteten, og utgjorde en krigserklæring. Hitler nektet likevel hardnakket å bite på agnet.

Den 9. august 1941, under konferansen om Atlanterhavspakten, lovet Roosevelt i fortrolighet Churchill at han ville "arbeide for en hendelse" som ville trekke USA inn i krigen mot de fleste av hans landsmenns vilje. Senere rapporterte Winston til kong Georg VI at presidentens strategi ikke var å erklære krig, men å fremprovosere den ved å skape en hendelse. Den 30. oktober året før hadde F.D.R. alvorlig intonert over nasjonal radio: "Og mens jeg snakker til dere mødre og fedre, vil jeg gi dere en forsikring til. Jeg har sagt det før, men jeg vil si det igjen og igjen og

igjen: Guttene deres kommer ikke til å bli sendt ut i noen utenlandsk krig!" Selv i dag innser i det minste noen amerikanske forskere, i likhet med Gore Vidal, at "Roosevelt fortalte løgner for å få oss inn i krigen mot Hitler, noe mange var og er glade for at han gjorde, dyrets natur tatt i betraktning."

Frustrert og engstelig for at hans trusselbaserte økonomi ville utløse en ny, enda mer alvorlig økonomisk kollaps hvis USA ikke snart kom inn i kampene, banket presidenten på det historikeren Harry Elmer Barnes omtalte som "bakdøren til krig". Den åpnet seg mot Tysklands antikomintern-partner. Under den samme Atlanterhavskonferansen uttrykte Churchill og Roosevelt et felles ønske om å angripe Japan, som den gang fortsatt var en nøytral nasjon, etter august 1941. Planen ble applaudert av Cordell Hull og andre politiske ja-sigere rundt presidenten, men hans militære rådgivere bekreftet at USA ikke ville være militært i stand til å risikere fiendtligheter før sent på høsten.

Allerede den 26. juli 1941 hadde F.D.R. innført en internasjonal oljeembargo mot japanerne på grunn av deres invasjon av Kina, noe som selvfølgelig ikke angikk ham, siden USA ikke hadde noen interesser der. Hans handling var en økonomisk handling av dødelig aggresjon, fordi Japans industrielle eksistens var helt avhengig av importert utenlandsk olje. Ekspertene på begge sider av Stillehavet regnet ut at det japanske samfunnet ville gå i oppløsning i fattigdom og sult i løpet av våren. Roosevelt håpet at embargoen ville få japanerne til å slå til først, og at han på den måten kunne samle folkelig støtte for sitt engasjement i andre verdenskrig.

Skuffende nok reagerte den japanske regjeringen ikke med trass, men med forsoning. Utenriksminister Shigenori Togo sendte en "fempunktsplan" til Washington, der han tilbød viktige innrømmelser, blant annet å gi avkall på områder i Kina som amerikanerne spesifikt hadde nevnt, og selvbegrensninger på japansk ekspansjon i utlandet for å lindre overbefolkning. Han forsøkte også å få til en gjenopptakelse av forhandlingene for å diskutere regjeringens "plan" for normalisering av forholdet mellom de to maktene. Men Roosevelt hadde alt annet enn fred i tankene. Han bestemte seg for å innlede krigshandlinger så snart som mulig, med eller uten det amerikanske folkets godkjenning. Allerede i midten av november hadde han bestemt seg for å iverksette et amerikansk luftangrep mot Japan fra Claire Chennaults baser i Øst-Kina. Presidenten hadde faktisk godkjent snikangrepet tre dager før han innførte oljeembargoen. Churchill, som lenge hadde vært desperat etter at USA skulle gå inn i krigen, ble informert om de gode nyhetene av USAs utenriksminister Cordell Hull via topphemmelige diplomatiske koder.

En artikkel i *Los Angeles Times* på 60-årsdagen for det japanske angrepet i 1941, med overskriften "Japan brøt USAs kodeks før Pearl Harbor, viser forskning". Va-

lerie Reitman rapporterte at en ung japansk-amerikansk historieprofessor ved Kobe-universitetet hadde funnet skriftlige dokumenter fra Roosevelt-tiden som ble avklassifisert av US Central Intelligence Agency i 1996. Toshihiro Minohara oppdaget dem blant informasjon om hemmelige koder fra før krigen i U.S. National Archives i College Park, Maryland. Vedlagte mikrofilmdokumenter viste japanske oversettelser av F.D.R.-telegrammer til ulike ambassadører og allierte ledere. Kryptografer i Tokyo hadde tydeligvis knekt presidentens øverste diplomatiske koder.

For å få dette bekreftet ba Minohara Dr. Satoshi Hattori, professor i moderne historie ved Kobe-universitetet, om å foreta et spesialsøk i Tokyos diplomatiske arkiver. I en mappe med tittelen "Spesielle dokumenter" fant Hattori 34 maskinskrevne kommunikéer, de fleste på engelsk, om topphemmelige amerikanske og britiske diplomatiske diskusjoner i månedene og ukene før den 7. desember. Japanerne hadde lest Roosevelts beslutning om å angripe dem i midten av november. Togo, som var en sterk talsmann for fredelige forbindelser med USA, og som tidligere hadde motsatt seg "haukene" i kabinettet, skrev i sine memoarer etter krigen: "Jeg var så sjokkert at jeg ble svimmel. På dette tidspunktet hadde vi ikke noe annet valg enn å handle." Først etter å ha lest presidentens dolkestøtplan for seg selv, bestemte selv "duene" i den japanske regjeringen seg for å slå til før han kunne ramme dem først.

I mellomtiden var Roosevelts hemmelige plan om å angripe et folk som USA fortsatt var i fred med, blitt satt på vent på grunn av logistiske forsinkelser. Den 22. november ble han informert av Lauchlin Curie om at bombeflyene og mannskapene ikke ville være i stand til å nå de kinesiske basene før i slutten av desember. Angrepet ville bli iverksatt senest kort tid etter nyttår 1942. De 2400 amerikanerne som døde i Pearl Harbor, skjønte aldri at de ble ofret for presidentens uoffisielle konspirasjon for å involvere dem i en ulovlig krig. Etter å ha knekt presidentens diplomatiske kode visste japanerne hva han egentlig hadde tenkt å gjøre, og de kom ham i forkjøpet, bare så vidt, med omtrent en måned.

Men med ett slag ga de ham den krigen han lenge hadde søkt for å redde sin politiske nakke ved å forynge USAs økonomi gjennom massiv våpenproduksjon. Nå tjente det overveldende flertallet av amerikanerne gladelig hans sak i den tragiske villfarelsen om at de forsvarte landet sitt. De valgte ham til en fjerde periode uten sidestykke. Men da var Roosevelt allerede døende av uhelbredelig gonorré; det endelige dødsstøtet skulle bli en hjerneblødning.

Sir Robert Craigie, Englands representant i Tokyo, erklærte at japanerne var uskyldige ofre for Roosevelts imperialisme og Churchills komplott i kulissene for å involvere USA i krigen, uansett hva det måtte koste av menneskeliv. Craigie hadde vært personlig vitne til det siste halvårets intriger som disse to internas-

jonale forbryterne hadde vevd sammen. Han ble støttet av kongressmedlem Hamilton Fish, som hadde støttet presidentens anmodning om en offisiell amerikansk krigserklæring, men som senere innrømmet at "Roosevelt var den viktigste pådriveren og ildsjelen som tente lunta til krigen".

I likhet med Churchill (og alle andre verdensledere) forsto Roosevelt jødespørsmålet godt og sympatiserte til og med personlig med de tyske nasjonalsosialistene som han hyklersk førte en utslettelseskrig mot så sent som i februar 1943: "Man kan egentlig ikke klandre nazistene for det de gjorde mot jødene", betrodde han general Auguste Nogues, den franske øverstkommanderende i Marokko, under Casablanca-konferansen, "for hvis det tyske folk hadde måttet lide det de gjorde før nazistene kom til makten, ville ingen andre folk i verden ha handlet annerledes". F.D.R.s forståelse av jødene gjør hans og Churchills villige lydighet overfor dem desto mer umoralsk. Han var ingen dum idiot, men bevisst ondskapen han tjente.

Franklin Roosevelt døde før krigen som han mer enn noen annen hadde forårsaket, var over. I de siste månedene møtte han sine beryktede medsammensvorne på Jalta. Fysisk svekket av en syfilitisk sykdom og mentalt ute av balanse, satt han for fotografer mellom en beruset Churchill, hvis imperium var så godt som borte, og Stalin, som, mens han grublet over vestmaktenes tilstand, personifisert av disse to ynkelige skikkelsene, smilte hemmelighetsfullt for seg selv, som den kommunistiske katten som nettopp hadde svelget den kapitalistiske kanarifuglen. *Encyclopedia Britannica* skriver om den sovjetiske potentaten på Jalta: "Han var en formidabel forhandler, og han overlistet disse utenlandske statsmennene."

Han ble født som Josef Vissarionovitsj Dzjugasjvilli i 1879, men skiftet navn til "Stalin" (av det russiske ordet for "stål", *stal*) etter å ha blitt en ivrig kommunist. Da de tidlige tyske seirene rev Sovjetunionen i filler, jamret han: "Alt Lenin hadde bygget opp for oss, er tapt for alltid!" Da aksemaktenes fremmarsj fortsatte gjennom den første sommeren 1941, gikk han på en lengre rus, innelåst i sin avside-liggende *datsja*, og etterlot Sovjetunionen fullstendig på drift. Selv om den tyske invasjonen hadde begynt 22. juni, var Stalin for full til å holde en offentlig tale før 3. juli; selv da kunne han knapt mumle i en lav monotoni som ikke inspirerte til annet enn defeatisme. Alkoholpausen må imidlertid ha gjort ham godt, for til slutt ble han edru nok til personlig å lede forsvaret av Moskva den påfølgende vinteren. Kynisk forlot han den marxistiske retorikken han hadde levd etter hele livet, og fremstilte seg plutselig som en slavisk nasjonalist større enn livet. Den hyklerske posituren fungerte, og millioner av inntil da demoraliserte russere sluttet opp om det vellykkede forsvaret av hjemlandet.

Resten av krigen viste han seg å være en fremragende krigsherre, mindre på grunn av sine militære evner - som han praktisk talt ikke hadde noen av - enn for

sin hensynsløse reorganisering og ledelse av Sovjetunionens væpnede styrker. Da de ble demoralisert på grunn av nederlag uten lindring, skjerpet han landets motstand ved å innføre et system med kommissærer i Den røde armé, som bokstavelig talt sto bak de russiske soldatene med pistolene klare til å skyte enhver mann som vaklet. Sammenlignet med det totale antallet personer (7500) som arbeidet for Tysklands Gestapo i 1939, hadde Sovjetunionen på samme tid ikke mindre enn 366 000 ansatte i det hemmelige politiet.

Stalin hadde allerede brakt Russland inn i den industrielle tidsalderen (riktignok på bekostning av ti millioner myrdede bønder, *kulakkene*), og nå forvandlet han fabrikkene til gigantiske krigsmateriellfabrikker som i løpet av noen måneder var rustet for total krig. Han etablerte en sovjetisk taktikk på slagmarken som ignorerte all strategi og gikk ut på å angripe med menn og materiell bare når motstanderen var i overveldende undertall, uavhengig av de alltid store tapene som soldatene hans måtte lide. Noen ganger fungerte disse masseangrepene, men ofte mislyktes de, alltid med store ødeleggelser av russiske menn og maskiner som resultat. De sovjetiske suksessene ved Stalingrad, Kursk og mot slutten av krigen syntes å bekrefte Stalins tilsynelatende militære lederskap, selv i Adolf Hitlers øyne.

Men Føreren og resten av omverdenen visste ikke at Stalins seire ble overlevert til ham før hvert slag av forrædere i den tyske generalstaben, som i samarbeid med Leopold Trepper, den jødiske lederen for spionasjennettverket "Det røde orkester", formidlet Hitlers planer til den sovjetiske overkommandoen. Som Winston Churchill påpekte, var den russiske revolusjonen i stor grad en jødisk affære, og Josef Stalin - av jøder som Leo Trotskij og Grigorij Zinovjev oppfattet som en vetløs, men føyelig marionett - ble satt opp som jødernes håndlanger for deres sovjetiske tyranni. Passende nok satt han mellom Zinovjev og en annen kommunistjøde, Lev Kamenev, i det første regjeringstriumviratet etter Lenins død.

Stalin, Churchill og Roosevelt var vanlige middelmådigheter med begrenset intelligens, kun definert av deres enorme appetitt for personlig makt og prestisje. Grådige politiske ikke-entiteter er aldri en mangelvare, og de er lett tilgjengelige for de jødiske avlyttingsagentene, som er like vanlige som de er fullstendig overflødige. Krigen betydde forskjellige ting for de verdenslederne som deltok i den. For Churchill var den rett og slett den mest givende muligheten til å tjene til livets opphold og unnsnippe økonomiske skandaler. For Roosevelt var det den eneste måten å komme seg ut av depresjonen og redde sin politiske eksistens på. Stalin så det som sin beste sjanse til å bli en ny Djengis Khan, hersker over en sovjetiskdominert planet. For disse mennene var andre verdenskrig bare et middel til å oppnå personlige mål som ikke hadde noe å gjøre med fascisme, demokrati, sivilisasjon eller noen av de andre offentlige sakene som de pyntet sine private agen-

daer med, på bekostning av mange millioner mennesker.

De allierte lederne hadde det til felles at de alle led av personlige problemer som forvrengte deres atferd. Churchill var en håpløs alkoholiker. Som alle stordrikkere var han en dårlig drunker, og han var paranoid og avhengig av å være krigersk. F.D.R. hadde vært en fysisk sterk mann i Roosevelt-tradisjonen, helt til han i tidlig voksen alder ble rammet av polio. Han ble stukket av behovet for å fremstå som sterk, til tross for sin egen ydmykende svakhet, og overkompenserte og sublimerte sin frustrasjon i utadrettet aggresjon. Stalin ble født med en deformert, visse arm, og som Shakespeares Richard III nærret han en dyptliggende følelse av mindreverd og hevn.

Det var disse mistilpassede og tilfeldige, de forkrøplede psykopatene, som nasjoners skjebne ble overlatt til. Churchill og Roosevelt var selv delvis jøder, mens Stalin, en georgisk ikke-jøde, bodde sammen med en jødisk familie (kommunistfamilien Kagonovitsj), giftet seg med en jødinne (Nadezjda Allilujeva) og til og med snakket jiddisch. Den rasemessige forskjellen mellom de allierte og aksemaktene ble dermed tydelig definert i deres respektive lederskap. Det er derfor umulig å forstå andre verdenskrig, eller hele menneskehetens historie for den saks skyld, uten å sette pris på jødernes rolle. Ingen steder er dette tydeligere enn i historien om andre verdenskrig, den logiske, uunngåelige, militære forlengelsen av den nasjonalsosialistiske politiske kampen som Adolf Hitler hadde startet mot dem tjue år tidligere.

For å forstå hans kamp må man ha klart for seg at det demokratiske Tyskland etter første verdenskrig var en lekeplass for jødiske kommunister som fulgte Lenins diktum om at den røde verdensrevolusjonen skulle gå gjennom riket. Det tyske folket sultet bokstavelig talt i hjel i Münchens og Berlins gater, ute av stand til å finne skikkelig arbeid og takknemlige for de enkle, ofte nedverdiggende jobbene de sjelden fikk. Barsedødeligheten i landet steg kraftig. Sult, ekstrem fattigdom, ungdomskriminalitet, kriminalitet, umoral, kulturell forråtnelse, politisk gatevold og sosialt kaos hersket. I mellomtiden ble jødiske jordspekulanter rike over natten ved å kjøpe opp enorme eiendommer, for det meste gårder, fra tyskere som var blitt fattige på grunn av de katastrofale virkningene av den "store" krigen. Den gang som nå dominerte jødene de fleste yrker (særlig innen medisin, presse, kunst og offentlig forvaltning), fordi Versailles-traktaten "lovlig" hadde fratatt tyskerne stemmeretten. Samtidig var den råtne Weimarrepublikken på 1920-tallet en blanding av marxistiske og kapitalistiske jøder, som ikke betraktet det fattige tyske folket som noe annet enn en ideologisk og økonomisk bønnepose. Hele delstater, byer og tettsteder, som Bayern, Berlin og Coburg, ble overtatt av kommunistiske forbrytere; så godt som alle deres ledere - Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Kurt Eisner, etc., etc. - var jøder.

Men de ble slått av en folkebevegelse som aldri før hadde sett maken, da Adolf Hitler ble valgt til rikskansler. Mange jøder forlot Tyskland og emigrerte til Sovjetunionen, Frankrike, England og USA, der de straks begynte å agitere for en hevnkrig. Alle deres politiske og økonomiske investeringer i et permanent beseiret Tyskland hadde fordampet med nasjonalsosialismens popularitet. Allerede sommeren 1933, bare noen måneder etter Hitlers valgseier, ble det arrangert et masse møte i Madison Square Garden i New York City av verdens mektigste jødiske skikkelser. Deres talsmann var Samuel J. Untermyer, et perfekt valg for det arbeidet de foreslo. Tjueseks år tidligere hadde Untermyer fått USA til å erklære Tyskland krig, til tross for de fleste amerikaneres motstand. Han oppnådde denne bemerkelsesverdige bragden ved å betale en svartkurer som truet Woodrow Wilson med skandale, på betingelse av at den indiskrete presidenten skulle reversere sin regjeringss ikke-krigførende politikk. (Den jødiske opprinnelsen til den amerikanske deltakelsen i første verdenskrig er ugjendrivelig beskrevet av de anerkjente forskerne Andrew Collins og Chris Ogilvie-Herald).

Nå, i 1933, var den profesjonelle krigshisseren i gang igjen. Untermyer proklamerte "en hellig krig", som senere ble støttet av alle fremtredende amerikanske jøder, mot det nye Tyskland. "Det vi foreslår, og som vi allerede har gått langt i retning av å gjøre, er å iverksette en rent defensiv økonomisk boikott som vil undergrave Hitler-regimet", sa han, "og bringe det tyske folk til fornuft ved å ødelegge deres eksporthandel, som deres eksistens er helt avhengig av."

Som svar på Untermyers "erklæring om hellig krig" mot et folk som hittil ikke hadde gjort noen noe vondt, utbrøt den jødiske avisen *Natscha Retsch* morderisk i beste gammeltestamentlige tradisjon: "Krigen mot Tyskland vil bli ført av alle jødiske samfunn, konferanser, kongresser, av hver enkelt jøde! På denne måten vil krigen mot Tyskland ideologisk sett gi liv til og fremme våre interesser, som krever at Tyskland blir fullstendig ødelagt. Faren for oss jøder ligger i hele det tyske folk, i Tyskland som helhet, så vel som individuelt. Det må uskadeliggjøres for all fremtid."

Adolf Hitlers testamente, undertegnet på hans dødsdag 30. april 1945, synes å være preget av en slik voldsom agitasjon: "Det er ikke sant at jeg eller noen andre i Tyskland ønsket krig i 1939. Den var utelukkende ønsket og tilskyndet av de internasjonale statsmenn som enten var av jødisk opprinnelse eller arbeidet for jødiske interesser."

Mer enn seksti år senere omtalte jødene fortsatt alle tyskere, uansett hvor jødiske eller anti-nazistiske noen av dem måtte være, som medlemmer av "gjerningsmannsrasen". Slik fordømte den kanadisk-jødiske kongressen sjefshistorikeren for det kanadiske justisdepartementets seksjon for krigsforbrytelser og forbrytelser mot menneskeheten, Ruth Bettina Birn, ganske enkelt fordi hun var

en ikke-jødisk tysker, selv om hun rettsforfulgte nasjonalsosialister!

Den første fasen i Untermeyers "hellige krig" var en økonomisk boikott som hadde som mål å ødelegge Tyskland ved hjelp "av våre millioner av ikke-jødiske venner" (*The New York Times*, 7. august 1933). Han parafraserte en strategi som var skissert i *Sions vises protokoller (et referat fra et hemmelig møte mellom verdens ledere rundt århundreskiftet)*, der alle ikke-jødiske nasjoner som gjorde opprør mot jødiske agendaer, måtte kveles gjennom økonomiske sanksjoner. Disse skulle tjene som opptakt til militære tiltak i andre ikke-jødiske land der jødene fortsatt hadde politisk (dvs. økonomisk) innflytelse. I protokoll VII, punkt 3, heter det: "Vi må være i stand til å besvare enhver undertrykkelseshandling med krig mot nabolandene til det landet som våger å motsette seg oss".

Selv om det hysterisk og konsekvent er blitt stemplet som "et falsum" av opinionsdannerne, er dokumentets autenticitet likevel fastslått av jødene selv. I boken *Beware of God: The Ultimate Paradox*, beskriver den sørafrikanske jødiske historikeren David Ash "Sions vises protokoller som en sann advarsel til menneskeheten om at jødene bruker bibelske læresetninger til å gripe makten og fremme sine egne mål" (Parfrey, 405). På begynnelsen av 1980-tallet etablerte en av de mest innflytelsesrike jødene på midten av 1900-tallet, Armand Hammer, sjef for det amerikanske Occidental Petroleum Corporation og politisk marionettfører for presidentene Nixon og Reagan, et internasjonalt selskap sammen med andre jøder (mediemogulen Robert Maxwell, den israelske mangemillionæren Shaul Eisenberg, Albert Reichmann, leder for verdens største eiendomsselskap, etc.). Hammer omtalte frekt denne milliardærklubben av noen av verdens mektigste menn som "The Elders of Zion" (Epstein, 322). Sionismens verdensleder gjentok tross alt bare det som Untermeyer og punkt 3, nummer 7 i *Protokollene* hevdet, da Chaim Weizman i 1941 fortalte Winston Churchill at jødene fikk Amerika til å kjempe mot Tyskland i første verdenskrig, og at de ville gjøre det igjen i andre verdenskrig (Irving, *Churchill's War*, Vol. 2, 76,77).

M. Raphael Johnson, ph.d., skriver at Untermeyers boikott "ikke bare var en metaforisk krigshandling: Den var et velutformet middel for å ødelegge Tyskland som en politisk, sosial og økonomisk enhet. Det langsiktige formålet med den jødiske boikotten mot Tyskland var å ruinere landet med hensyn til de erstatning-sutbetalingene som Tyskland ble pålagt etter første verdenskrig, og å holde Tyskland demilitarisert og sårbart. Boikotten var faktisk ganske ødeleggende for Tyskland. Jødiske forskere som Edwin Black har rapportert at den tyske eksporten ble redusert med 10 % som følge av boikotten, og at mange krevde beslaglegging av tyske eiendeler i utlandet"(43). Alt dette ble satt i gang mot et folk hvis eneste "forbrytelse" så langt hadde vært å kritisere jødene.

Men den verdensomspennende boikotten mislyktes, fordi nasjonalsosialismen

gjorde Tyskland økonomisk uavhengig av deres internasjonale pengenet. Og ingen jøde trengte å bli fortalt hva som ville skje hvis andre ikke-jødiske folkeslag våknet opp til den jødiske maktens realitet, slik tyskerne hadde gjort. Hitler løste også arbeidsledigheten og gjenopprettet velstanden i landet sitt, mens resten av den vestlige sivilisasjonen veltet seg i en stor depresjon. Hvis hans eksempel ble adoptert i andre land, ville jødernes internasjonale banknettverk, etablert av Rothschild-huset, kollapse.

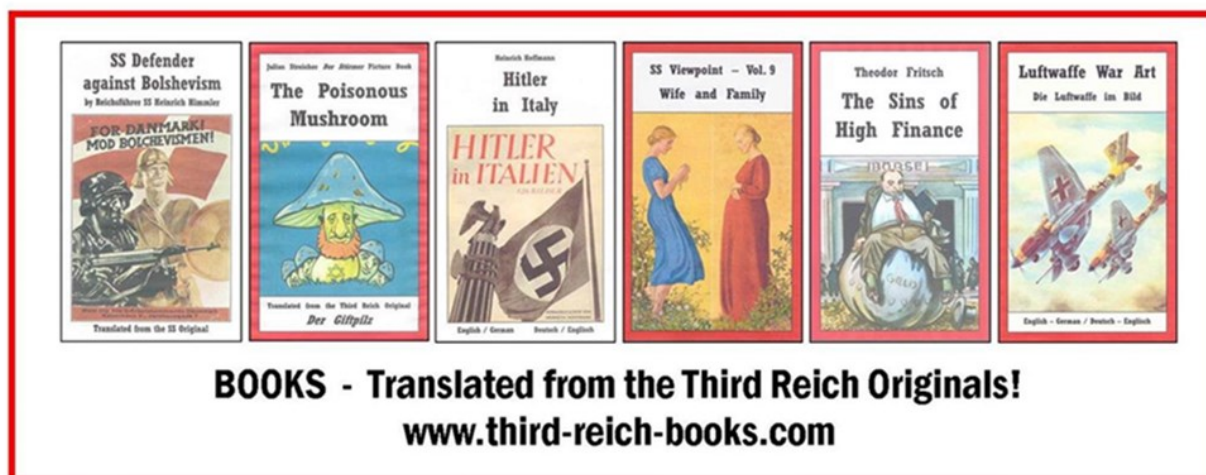
Agitasjonen mot Hitler i omverdenen gjennom 1930-årene blir tydelig ikke bare i lys av Untermeyers "krigserklæring" fra podiet i Madison Square Garden i New York. Frankrike hadde en jødisk statsminister, Leon Blum, mens Isaac Leslie Hore-Belisha, 1. baron Hore-Belisha, var Storbritannias jødiske krigsminister og den mest høylytte krigsforkjemperen. Ikke overraskende ga Churchill ham en adelskapstitel for tjenester på vegne av det konspiratoriske "Focus". Så var det de sovjetiske jødene, hvis planer om å innføre en verdensregjering ble truet av nasjonalsosialismens ideologiske appell langt utenfor Tysklands grenser. Det var all grunn til å tro at de samme arbeidermassene som hadde blitt vunnet bort fra marxismen og brakt nasjonalsosialismen til makten i Tyskland, ville gjøre det samme gjentatte ganger i andre land, og for alltid gjøre slutt på Karl Marx' drøm om et internasjonalt "proletariatets diktatur" dominert av jødene.

Gjennom sin ensidige fremstilling av Adolf Hitler i pressen og filmindustrien som menneskehetens verste fiende, begynte jødene å skape et psykologisk klima av hat som en forutsetning for væpnede fiendtligheter. Men seksti år etter deres aggresjonserklæring i fredstid innrømmet selv den jødiske forfatteren Lenny Brenner: "Før krigen proklamerte de sionistiske lederne en massiv internasjonal boikott mot den tyske regjeringen. Denne aggressive politikken tilspisset en allerede betent situasjon, og bidro følgelig til å starte Holocaust [sic]"... (Parfrey, 404,405).

Ludwig Lewisohn, en av F.D.R.s "rådgivere" og leder for de sionistiske organisasjonene i Amerika, sa til *The Jewish Mirror* i New York den 3. oktober 1942: "Det jødiske folk er symbolet på denne krigens natur. Ingen andre. Ikke noe annet. Dette er alfa og omega, begynnelsen og slutten på hele saken!" De 61 millioner omkomne (for ikke å snakke om de 240 millioner sårede, de utallige millioner som i generasjoner har vært slaver under kommunismen, og de uerstattelige kulturskattene som er utslettet) som følge av konflikten han tar æren for i sitt folks navn, gjør dem til de mest blodbesudlede krigsforbryterne i hele menneskehetens historie.

NSDAP/AO er verdens største organisasjon.
Nasjonalsosialistisk propagandaleverandør!
 Trykte og nettbaserte tidsskrifter på mange språk
 Hundrevis av bøker på mange språk
 Hundrevis av nettsteder på mange språk

NSDAP/AO nsdapao.info